

یاد و خاطره به خون خفتگان چریکهای فدائی خلق در ۱۱ اسفند ۱۳۵۰ گرامی باد

۱۱ اسفند سالگرد اعدام ددمنشانه دو تن از بنیانگذاران سازمان ما، رفقا مسعود احمدزاده و عباس مفتاحی می باشد که در سحرگاه این روز به همراه رفقا مجید احمدزاده، اسدالله مفتاحی، حمید توکلی و غلامرضا گلوی در میدان چیتگر به تیر بسته شدند. این در شرایطی بود که رژیم برای تدارک اعدام این رفقا و چهار رفیق دیگر تظاهرات ضد ملی سازمان داده بود تا اعدام آن ها را خواست مردم جا بزند. اما آن تظاهرات با عکس العمل به جا و به موقع سازمان با انفجار چندین بمب صوتی کاملاً به هم ریخت و مردمی که به زور به میدان توپخانه آورده شده بودند به خانه های خود بازگشتند و ساواک شاه در برنامه هایش در این زمینه کاملاً شکست خورد. بر این اساس رژیم جنایتکار شاه در حالی که روز بعد ۴ رفیق دیگر یعنی رفقا سعید آریان، بهمن اژنگ، مهدی سوالونی و عبدالکریم حاجیان سه پله را در همین مکان به رگبار گلوله بست، ولی حتی جرات نکرد اعدام آن ها را در روزنامه های خود اعلام کند.

جایگاه رفیق مسعود در تبیین تئوری راهنمای سازمان ما و نقش عباس در سازماندهی گروه و سپس تحول آن به یک سازمان سیاسی - نظامی، اموری کاملاً روشن برای نیروهای دست اندر کار مبارزه در دهه ۵۰ بودند که نسل جوان امروز هم باید از آن مطلع گردد. این رفقا حرکتی را در جنبش انقلابی مردم ما بنیان گذاشتند که در روند خود با قیام توده ها در آمیخت و گروه کوچکی که در سال ۴۹ تنها با ۳ اسلحه، مبارزه خود را آغاز نموده بود را به بزرگترین سازمان چپ ایران و خاورمیانه تبدیل نمود. هر چند در آن زمان با تاسف و درد، آن ها دیگر نبودند تا سازمانی را که بنیان گذاشته بودند را برای برداشتن گام های بزرگی بسوی توده ای شدن هدایت کنند و کار به دست کسانی افتاده بود که با پشت کردن به نظرات و راه انقلابی چریکهای فدائی خلق، سکان آن سازمان را به دست گرفته بودند، کسانی که مثلاً در ۲۱ اسفند سال ۵۷ با بیشمرمی در مورد رژیم تازه به قدرت رسیده که برای تحکیم پایه های ضد خلقی خود در جامعه شدیداً نیازمند به فرصت بود، اعلام کردند که دولت بازرگان مدافع حقوق و منافع مردم است و باید به دولت فرصت داد تا از حقوق مردم دفاع کند!! همین سخن نشان می داد که چه دره عمیقی بین چنین اراجیفی با موضع کمونیست هائی مثل شهدای ۱۱ و ۱۲ اسفند وجود دارد. واقعیت آن بود که توده ها در همان زمان، خود با روحیه انقلابی تمام به دفاع از حقوق خویش می پرداختند و دولت ضد خلقی بازرگان درست برای باز داشتن آن ها از اقدامات انقلابی در راه بهبود زندگی خود، فریبکارانه از آن ها می خواست فعلاً صبر پیشه کنند.

مسلم است که مبارزه برای رسیدن به پیروزی کامل راه پر فراز و نشیبی را طی می کند، اما چه باک که در این مسیر طبقه کارگر و توده های تحت ستم ما از آموزش های مارکسیستی بنیانگذاران چریکهای فدائی خلق و از تجربیات گرانهای انقلابی آن ها درس های زیادی آموخته اند و با چنین توشه ای راه را تا آخر خواهند پیمود.

گرامی باد یاد و خاطره رفقای گرانقدری که در اسفند سال ۵۰ جان خود را وثیقه پیشرفت انقلاب مردم ما کردند و هرگز فراموش نمی کنیم که بهترین روش بزرگداشت آن ها ادامه راهشان و پای بندی به آرمان های شان می باشد.